

maandag 4 april

Waarom ben ik overstag gegaan? Ik báál er nu zo van. Natuurlijk weet ik zelf het antwoord: ik had geen keus! Nou ja, daar was ik afgelopen zaterdag van overtuigd. Toen ging het niet meer. Ik zat er echt he-le-maal doorheen. Nog veel erger dan al die keren daarvoor. Ineens wist ik dat het moest. Dat ze gelijk hadden, de mensen die zeiden dat hulp van mijn ouders en vriendinnen niet voldoende was. Dat ik iemand nodig had die van het verlenen van hulp zijn vak heeft gemaakt. Toen ik die vrouw vanmiddag aan de telefoon had, was ik zelfs eventjes blij dat ik morgen al bij haar terecht kan voor een eerste gesprek. En nu baal ik dus. Waarom ben ik zo dom geweest toe te geven?

Gelukkig heb ik het schrijven. Ik schrijf alsof ik mijn hart uitstort bij een goede vriendin. Woorden geven aan wat ik voel helpt me, geeft me lucht. Nou ja, niet meer voldoende. Daar kwam ik zaterdag achter. Man, wat een drama; ik begon echt compleet te flippen.

Morgen mag ik daar dus over gaan praten met die vrouw. Marieke heet ze. Wie verzint er nu zoiets? Je hart blootleggen voor een wildvreemde. Het komt allemaal door die ellendige gluijperd met zijn achterlijke middenscheiding! Het komt door

HEM!

Pfff ... Wat moet ik verder op dat witte scherm rammen? Misschien kan ik er beter mee stoppen ... Of toch vast nadenken over morgenmiddag, kwart over twee? Ik zie mezelf al zitten tegenover Marieke, medewerkster van Slachtofferhulp Nederland. Mega, wat een term. Net als slachtoffer. Dat ben ik dus. Nou ja, in ieder geval beter dan patiënt. Of cliënt. Hoe zal ze het gesprek gaan beginnen? Of gaat ze me misschien eerst een paar minuten aan zitten gapen? Je weet het nooit met dat soort. Gelukkig weet ze niet hoe ik er vóór 18 februari uitzag en zal het haar dus ook niet opvallen dat ik in een paar weken tijd behoorlijk ben afgevallen. Ik ben nu nog slanker –mam noemt het magerder– dan ik al was. Wel balen dat meer mensen dat in de smiezen hebben. Verbeek, onze conciërge, vroeg zelfs of ik geen suikerziekte had, net als mijn vriendin op gt. Hij bedoelde Liv. Arme Liv. Zij heeft nu ruim een jaar diabetes type 1. Echt heftig. Maar dat is bij mij dus niet aan de hand. Ik zal Marieke trouwens heel duidelijk maken dat Liv, Maura en Isabel mijn drie BFF's zijn. Dat Isabel bij mij in 3 vwo zit, Liv en Maura bij elkaar in 3 vmbo-gt zitten en dat wij vieren superclose zijn. Dan snapt ze gelijk dat ik een goed netwerk heb om op terug te vallen. Mijn ouders horen daar ook bij. Het zijn dotjes. En mijn zusje? Ach, lieve Leah ... Echt een groepachter; soms schattig, vaak irritant.

Pfff ... Mijn hobby's ... Typisch iets wat bij zo'n eerste kennismaking ter sprake komt. Hopelijk barst ik niet in tranen uit als ik over hardlopen begin te praten. Marieke zal er misschien

vreemd van opkijken dat een meisje van vijftien hardlopen als allerliefste hobby heeft. Het komt eigenlijk door mam. Zij vroeg een paar jaar geleden of ik met haar mee ging rennen. Voor de gezelligheid. Nou, ik had de smaak meteen te pakken. Snel na die eerste keer heb ik een app gedownload op mijn mobiel. Die houdt alles bij, mijn gemiddelde snelheid, mijn maximumsnelheid en hij vergelijkt mijn prestaties met die van anderen. Hoe gaaf is dat?! Maar ja ... Het hardlopen ... Dat is dus totaal anders geworden Zo afgrijselijk dat juist dat ... door zo'n glibber ... van me is afgenomen. O, wat haat ik hem! Wat HAAT ik hem!

Ik zit weer achter mijn laptop. Na de vorige zin heb ik een rondje door het huis geracet. Trap op. Trap af. In de badkamer een stevige straal koud water tegen mijn gezicht laten kletteren en over mijn polsen. Daarna alles droog geboend. En nu zit ik hier te bedenken of ik nog meer hobby's heb. Eerlijk gezegd is werken voor school voor mij ook een soort hobby, maar dat hoeft verder niemand te weten. Stel dat ze me een nerd gaan vinden ...

Verder ben ik goed in organiseren. In dingen uitdenken. Zo heb ik echt genoten van het op touw zetten van die sponsorduik, vorig jaar, voor het Diabetesfonds. Zo gaaf! Heet zoiets een hobby? Of noem je dat meer een talent? En schrijven? Dat ik in de redactie van onze schoolkrant zit? Hoe dan ook, het is helemaal mijn ding.

Ondertussen ben ik natuurlijk ver afgedwaald van waar we het

morgen over gaan hebben. Die Marieke gaat heus niet zitten graven in mijn persoonlijkheid. Zelf vind ik het best cool om even over mezelf na te denken. Over mijn sterke en zwakke kanten. Mijn zwakke kant? Dat is een lastige. Eh ... Oké dan ... Ik kan er niet zo goed tegen als wat ik georganiseerd heb in de soep loopt of als anderen niet meewerken, als dingen anders lopen dan ik had gepland ... Ik houd, zeg maar, graag grip op alles.

Grip ... Grip op mijn leven ... Nou, als er iets is wat ik ben kwijtgeraakt, is dát het wel ... Ongelooflijk ... In een flits verloren. Die middag ... Zo vredig, daar op dat landweggetje ...